

doorgraven van hun landscheiding ongetwijfeld aan den dag zullen gelegd hebben, vernemen wij niets. Wij kunnen het ons echter licht voorstellen. De landbouwers en de landeigenaars waren sterk ingenomen tegen het opensteken der waterkeeringen, in hun belang in der tijd aangelegd, ten gerieve thans van den handel. Een stellig gebod van den vorst was dan ook noodig om hun tegenzin te overwinnen. Zoo kan het ons niet verwonderen, dat de Graaf drie jaren later zijn bevel aan de Heemraden van Schieland met aandrang moest herhalen. Eindelijk zal er aan voldaan geworden zijn, en de landerijen, die verdolven moesten worden, tegen billijke schavergoeding aan de Rotterdammers zijn afgestaan. In 1358 wordt van de vaart, als in gebruik zijnde, gesproken en tevens van de sluizen in den dam, waardoor het overtollige water in de Maas werd geloosd.

Op deze wijs was het voor Rotterdam mogelijk geworden, met Schiedam mee te dingen. Wat van Delft en van hooger op naar de Maas kwam afzakken, kon te Ouwerschie even goed de vaart naar Rotterdam inslaan als de Schie naar Schiedam vervolgen. En nu verkeerde als haven aan de Maas Rotterdam in gunstigen toestand. Voor Schiedam slibde de rivier gedurig aan, er vormde zich een breed voorland, waardoor de haven telkens verlengd moest worden. Van dat gebrek bleef Rotterdam vrij; zijn haven mondde onmiddellijk in de Maas uit en werd door geen plaat, bij het uitloopen, belemmerd. Ook was de vaart naar Dordrecht, en verder zuidwaarts aan, aanvankelijk korter van Rotterdam uit dan van Schiedam. Alles werkte samen om aan de nieuwe stad de voorkeur der scheepvaart boven de andere te bezorgen. In bijzonderheden kunnen wij, bij gebrek aan bescheiden, de verandering der toestanden niet nagaan, maar in het algemeen bespeuren wij toch stellig genoeg, dat de ver-